

El meu amic Odis

Encara que l'havia demanat mil milions de vegades, la meua mare mai em va deixar tindre una mascota. Ho vaig intentar fins amb un xicotet peixet, que jo crec que molesta poc, però res, ella no confiava que jo era capaç de cuidar-lo. Però un dia això va canviar i tot gràcies a estudiar, explorar i aprendre.

En classe de ciències havíem començat un projecte dels ODS, Objectius de Desenvolupament Sostenible. Ens van explicar que són 17 accions enfocades a ajudar a salvar el planeta, erradicar la pobresa i millorar la vida de les persones. Els van crear les Nacions Unides el 2015 i intenten que la majoria dels països s'involucren en la seua consecució per a l'any 2030.

Laura i jo creuàrem una ràpida mirada que nosaltres sabíem que significava que en l'hora del pati havíem de parlar.

Només tocar la sirena ens vam anar al nostre racó favorit amb Pau, Sergi i Adriana i comencem a parlar. Ens va semblar un tema súperinteressant i pensem que nosaltres podíem fer alguna cosa també per a ajudar a aconseguir els ODS.

Estàvem molt emocionats i començarem a donar un cabàs d'idees. Sergi va començar formant la "Patrulla Verda". Ja teníem un nom, ara faltava organitzar per on anàvem a començar.

Prop del nostre poble hi havia una xicoteta platja a la qual a l'estiu anàvem sovint amb les nostres famílies a passar el dia i de sopte varem recordar que moltes vegades estava plena de brutícia.

Cuidar el planeta i la vida submarina era un dels ODS, així que penserem que podia ser un bon començament.

Va arribar el dissabte i quedarem en la plaça del poble, on està la parada de l'autobús que arriba a la platja. Portàvem guants i bosses de plàstic per a arreplegar la major quantitat de residus possibles. A més, la mare d'Adriana ens havia preparat uns entrepans de truita de creïlla que estaven boníssims.

En arribar a la platja no ens ho podíem creure, era pitjor del que esperàvem. Hi havia un munt de plàstics i papers. És que la gent no sap usar les papereres?

El pitjor de tot era que molta d'esta brutícia havia arribat fins a la riba.

Vam estar una estona molt llarga arreplegant bosses de supermercat, embolcalls de brioixeria i una altra pila d'escombraries que preferisc oblidar. Omplim dos bosses cada un i quan ens estaven acostant als contenidors per a llançar-les, escoltem uns estranys sorolls entre els matolls que estaven prop de l'aparcament. Sonava un xicotet gemec i les branques es movien suaument.

Laura, que era la més valenta de tots, de seguida es va voler acostar a descobrir d'on provenia el soroll. Sergi li va agafar del braç i la va frenar dient-li que podia ser un animal perillós i que a ell, l'any passat, li va tocar posar-se la vacuna de la ràbia perquè li va mossegar un gat xicotet. L'horroritaven les agulles i no volia tornar a passar pel mateix.

Però Laura no es va detindre davant l'advertiment i es va aproximar amb pas ferm, cap al soroll. Tots, menys Sergi, li vàrem seguir.

El gemec era més fort segons ens anàvem aproximant. Adriana, que li encantaven les aventures estranyes i era molt fantasiosa, deia que igual era un nadó abandonat i si el rescatàvem, eixiríem per la tele i ens faríem famosos. Les tres li vam dir que tant de bo que no, que era molt cruel abandonar a un nounat, però havíem de descobrir la veritat, fora el que fora.

Estàvem a dos metres del matoll quan el gemec va parar, vàrem retirar les branques amb molta cura, usant un pal...perquè a nosaltres tampoc ens agradaven les agulles... i hi havia un xicotet cadell de gos. Era marró, amb els ulls negres i brillants i tenia una graciosa taca blanca en el front. Ens va mirar espantat, però no va intentar fugir, era massa xicotet i a més estava tremolant.

No ho vaig pensar dos vegades, vaig agafar la meua tovallola de la motxilla i em vaig acostar per a agafar-lo amb molta cura. Parlant-li suau i dolç es va començar a tranquil·litzar, em va deixar embolicar-lo i me'l vaig posar en el pit per a donar-li calor.

No em vaig poder resistir a eixa careta que em mirava com si em coneguera de sempre.

La meua mare m'anava a matar però no podia deixar-lo allà, ni que se l'emportaren a una gossera. Era el meu gos, el que sempre havia volgut i l'havia trobat mentre feia una acció bona pel planeta. Per a mi, eixe era el senyal definitiu que el destí havia posat a este gosset en la meua vida.

Els meus amics em van dir que estava boja, que la meua mare m'havia repetit mil milions de vegades que no volia animals a casa, però jo havia d'intentar-ho.

El primer que havia de fer era posar-li un nom molt xulo. Entre tots vam donar un munt d'idees, però cap em convencia, fins que Laura va dir que tot havia passat pels ODS i de seguida em va vindre al cap, Odis, com a homenatge i recordar-me sempre d'eixe dia.

Ara venia la part difícil, arribar a casa amb Odis. Entre tots vàrem idear un pla. Adriana li demanaria a la meua mare, només arribar a casa, un got d'aigua fresca, perquè anara a la cuina i jo pujar ràpidament a la meua habitació per a amagar Odis en l'armari.

Tot va eixir com l'havíem planejat. A la nit, els vaig dir als meus pares que estava molt cansada del dia i que necessitava pujar a dormir abans. Vaig agafar un bol per a posar aigua i un poc de pit de pollastre del sopar que havia llegit en internet que els cadells podien menjar.

Què divertit era Odis! Rossegava el meu coixí i corria per tot el llit. Quan vaig intentar que tornara a l'armari, en una manta que havia col·locat, ell volia continuar jugant. Així que es va posar a bordar perquè li fera cas. Jo vaig començar a tossir per a intentar tancar els seus lladrucs amb la meua tos, però al moment va obrir la porta la meua mare preguntant si em trobava bé. Únicament se'm va ocórrer dir "sorpresa" i vaig encreuar els dits perquè els ulls d'Odis enamoraren la meua mare. Primer es va posar blanca, després roja i quan pensava que anava a començar una eterna xarrada de les seues, el meu xicotet cadell va fer màgia.

Es va acostar als peus de la meua mare, es va donar a la volta i li va mostrar el seu budellet perquè li fera manyagues mentre movia les seues cametes. La cara de la meua mare va anar canviant a poc a poc, fins que va dibuixar un xicotet somriure en la seua cara i es va acatxar per a fer-li una carícia.

Era un gran pas, hi havia esperances que Odis fora la meua mascota.

La meua mare em va fer firmar un contracte on em comprometia a cuidar, banyar i passejar tres vegades al dia al meu nou amic. Jo, il·lusionada, vaig acceptar tot el que em va demanar.

L'endemà vam anar al veterinari i ens va dir que Odis estava en perfecte estat de salut.

A la fi de setmana següent, vam quedar, per a anar a ajudar a netejar un barranc, amb un grup ecologista i la nostra "Patrulla Verda" tenia un nou membre, Odis, la meua mascota, que vaig aconseguir gràcies als ODS que havíem estudiat en classe.

Ahhh, per cert, ara la meua mare cuida i vol a Odis quasi o tant com a mi, i això que no volia animals a casa!!

